

i Stalde og paa Loftet, hvor de have søgt Natteleje, ligesom de ogsaa findes i fri Luft, navnlig paa Jælleberne eller i offentlige Anlæg. Naar man herefter skal danne sig en Mening om denne Strafs Virksomhed, kan man derfor neppe lægge Vægt paa det onde, den i sig selv tilføjer den skyldige. Men, ligesom dette dog maaske i mindre Grad gælder Voldsfangerne, saaledes antages det i Almindelighed for alle Tvangsfanger at være en ret virksom Straf som Følge af den ubehagelige Følelse, der fremfalder hos dem ved Bevidstheden om, at alle deres Kammerater lægge sig i deres gode Seng, medens de selv ere udeluftede, og det ikke frivillig, men ifølge Kændelse til Sone for deres Brøde.

Dernæst er der indskrænket Kost; idet Fangen udeluftes fra Middagsmaden eller Aftensmaden eller begge Dele inden for visse normerede Grænser. Om denne Straf gælder noget lignende som med den foregaaende. De fleste af de Personer, der her er Tale om, kende af rigelig Erfaring den Situation navnlig ikke at faa varm Middagsmad. Det hører, om man saa tør udtrykke sig, til en af Tillokkelserne ved Tvangshusstraffen, at de indlagte daglig faa varm Middagsmad, et Gode, som en stor Del af den fattige Befolkning ikke kender. Men hvad der gælder om haardt Leje, gælder ogsaa om denne Straf. Den faar sin væsentlige Betydning ved, at Fangen anstiller Sammenligning mellem sine Kammerater og sig selv, der er udeluftet, og mellem Dagen i Dag og Dagen i Gaar, og den faar i det hele mere Karakteren af en Vresstraf, hvilken er enhver Strafs bedste Side. I Udlandet, hvor denne Straf, saa vidt vides, anvendes i alle Tvangsarbejdsanstalter og ligeledes i Opdragelsesanstalter, anses den ogsaa i Almindelighed som særdeles virksom og uundværlig. At Sundhedshensyn, naar den benyttes med Moderation, skulde vække Betænelighed, kan Magistraten ikke antage. Dertil giver Anstaltens Spisereglement alt for god og nærende, om end ensformig, Kost, og skulde man lægge Vægten herpaa, maa det erindres, at vor Lovgivning jo kender en Straf med langt mere indskrænket Kost, nemlig Fængsel paa Band og Brød, en Straf, der i sine højere Grader er en meget alvorlig Straf, som ikke i mindste Omfang kan sammenlignes med den, der her bringes i Forslag. I denne Sammenhæng skal man ogsaa henpege paa, at det sikkert er ret almindeligt, at selv Børn i velstuerede Hjem kende den Straf, at det, naar de forse sig, paabehdes dem at „gaa fra Bordet“, uden at Forældrene udsætte sig for at beskyldes for inhuman Behandling, eller at de frygte at udsætte deres Børns Helbred for Fare ved at anvende en saadan Tugtelse, og ligeledes anvende Børnehjem og Opdragelsesanstalter her i Landet denne Straf uden Betænelighed.

Man kommer endelig til den tredje i Forslag bragte Straf, kvalificeret Cellestraf, staaende Arrest, saaledes som den skildres i Skrivelse af 4de Maj 1893, et 0,70 Meter Pallisadeffiklerum, anbragt i en Celle, hvorved Fangen faar samme Lys og Luft som i en almindelig Celle. Man foretrækker denne ubetinget for mørk Arrest, fordi der mulig kan rejses Spørgsmaal om, hvor vidt denne sidste ikke er skadelig for Sundheden, medens der aldeles ikke synes at kunne være Tale om, at staaende Arrest kan bevirke andet end Træthed for derigennem at tvinge Fængselsstridige Sind. Ogsaa synes det anbefalelsesværdigt at anordne to Slags staaende Arrest, en haardere og en mildere, den første fastsat til at være en ved Kændelse bestemt Tid, medens den anden skulde kunne ophæves af Anstaltsbestyrelsen og Fangen altsaa løslades af Arresten, saa snart han erklærer at ville gøre sin Pligt, en Straf, som man egentlig ikke ser, at principielle Grunde kunne tale imod, og som udelukker Indvendinger gaaende ud fra, at det skulde være en særdeles haard Straf, idet det jo altid staaer til Fangen selv, naar han skal løslades, med andre Ord: her have ikke saa meget en Straf som et Tvangsmiddel, ved hvilket man er i Stand til at høje Fængsels genstridige Villie.

Det kunde synes, at de to første Straffe ere saare ubethdelige. Men bortset fra, hvad man oven for har ytret om, at de dog formentlig i og for sig ere ret virksomme, har man tænkt sig, at de, om fornødent, kunde forbindes med de andre Straffe og indbyrdes, altsaa navnlig indskrænket Kost forenes med Cellestraffen og de andre nævnte Straffe, og man faar da ret alvorlige Straffemidler i Hænde til at bevare Tvangsarbejdsanstaltens Karakter som en Anstalt, i hvilken man tvinges til at arbejde, uden at Humanitetens Fordringer tilsidettes.

Skønt det er Lov 11te Maj 1897, der stærkest har bragt Manglerne ved Disciplinærstraffen efter Fattiglovens § 41 til Evidens, kan man ikke anbefale, at de foreslaede